

скитѣ делегати за Европа (вж. стр. 77 и 113), авторътъ е прѣминалъ твърдѣ леко, мълчеливо почти, и съ плъзгава бързина сръдно-горското възстание.

По съвѣта, който ни се даде отъ нѣкои приятели въ Англия за успокоение на нѣкои заинтересувани лица, каза се въ края на брошурата мимоходно и твърдѣ прѣдпазливо една дума и за възможнитѣ единъ день нѣкои задължения на България, въ случай че тя се освободи, разумѣва се безъ сполѣтѣлитѣ я отпослѣ нови катастрофи и безъ осакатяването ѝ до прѣполовяване почти на българското тѣло.

Въ брошурата може сега да се забѣлѣжатъ — и безъ друго ще се забѣлѣжатъ — нѣкои недостатѣци и неточности било по нѣкои съврѣменни събития, било по тогавашнитѣ изобщо наредби въ България и по тогавашното социално състояние на народа; но любознателниятъ читателъ се умолява да знае, че авторътъ ѝ, освѣнъ дѣто бѣше обзетъ по онова врѣме заедно съ другаря си отъ други безотлагателни занятия, нѣмаше при това и никакви отъ никждѣ спомагателни сръдства за почти наложения му тозъ извънреденъ трудъ. Той дори се чуди сега и самъ, какъ е можилъ да го изкара и до толкова при абсолютно отсъствие отъ каквито и да сж таквизъ сръдства. Единственото му помагало бѣше възбудената му паметъ, подпомагана отъ другаря му, като по-отблизу запознатъ по онова врѣме, главно съ общинскитѣ народни наредби и съ общинския народенъ животъ.

София, 8 май 1904 година.

Марко Д. Балабановъ.